

Het Sliedrechts Dialect 443

M'N EERSTE ZWEMLESSIE

Mò je is loistere hoe ovve ze mijn vroeger zwemme hebbe geleerd. As klaain jongchie gong 'k veul mè me vaoder mee vaere. Naer de kakschool ben 'k nooit gewist. Me moeder vong dà nie nôôdig. " 't Kaaind is wijs genogt van z'n aage," zee ze tege iederêên as t'r naer gevroge wier. Pao was kaptaain op 'n stôomsleepbôôtjie en dà hiettende: 'De Hoop'. Op Slierecht zeeje ze: " 't Hoopie van Bonsies", want baggerfirmao Bons was d'n aaigenaer van 't schip.

As t'r niks te baggere was, deeje me anderande andere klussies in de binnevaert. Zô wazze me veul mè van die grôôte hijskraone van Gijsbers uit Zwijndrecht op stap. 'Bokke', noemde ze die dinger en ok hà me d'r vaak gewoon 'n Rijnaok achter hange en zukke schepe noemde ze weer 'kassies' of 'kaste'.

Blaesie pikke

'k Ben al jong in veul haoves en op anderande plekke gewist. Van Maosbracht tò Medemblik en van Hansweert tot an Harlinge toe. As t'r hêêmel niks te slepe viel, dan lagge me bekant aaltijd stil an de Maarewekaoi in Dordt. Vlakbij 't pontjie van 't Paopendrechseveer en klem voor die stinkende ouwe gasfebriek.

D'r mos aaltijd onderhoud gedaen worde, zôôwel in de mesienkaomer as aan 't dek.

Veraal azzie 'n hortie op 't zoute waoter in Zêêland of op 't Wad hà gezete.

Wà 'k ie vertel, beurde op 'n mooie waarme dag, midde in de zeumer. 's Oches vroeg had d'n dekknecht mè loiwaoge en zêêpsop, 't hêêle bôôtjie schôongeboend en thema wier 't nog is mè kraonwaoter naegespoeld. Amper 'n uurtie laeter, was aales weer hordrôôg en toe gonge ze mè z'n drieë aan 't tere. De massienist en m'n vaoder deeje ok mee. In tijd van 'n zucht was 't hêêle dek pik- en pikzwart en 't glom as 'n glissie. Ze han 't zôô uitgekend, dat 't leste stuksie persies bij 'n trappie in de kaoimuur gedaen wier en zôô konne ze op 'n banksie op de kanoi 'n welverdiend blaesie pikke. De massienist rôôkte 'n sjekkie en 't stuurmannechie haolde voor ieders 'n baksie koffie. Ik kreeg 'n glaosie kerremelk.

Kikvors

Toe me daer 'n pôôsie hadde gezete, zee de massienist dat ie wel zin had om eefies te zwemme. "Kè jij trouwes wel êêns zwemme Huipie?" vroeg tie inêêns aa mijn. 'k Mos bekenne dà 'k 't nie kon. "Niks an de hand," zee die toe, "wij zalle jou dat wel is rap lere! Goed oplette à 'k t'r induikt en naer m'n aarme en bêêne kijke à 'k in 't waoter leet."

't Revierwaoter was toe veul helderder dan vandaeg d'n dag en 'k zag goed hoe die 't dee. Voor mijn lekent die nog 't mêêst op 'n kikvors. Daer hà 'k, leggend op m'n buik, bove de slôôt, ok wel is naer gekeke. De massienist klom weer op de kanoi en saome met de stuurman gong die voor me staon. D'r aarme hôôg bove d'r hôôd en d'r hande tege mekaor. "Oplette", riepe ze in koor. Ze draaide d'r hande 'n slag, zôôda nou de bovekante tege mekaor kwamme. Inêêns liete ze d'r aarme zakke tot d'r schoere. Daerna maakte ze 'n soortement boochie naer beneejene voor d'r borst langs, totdat 'r hande, -mor nou weer gewoon in d'n bidhouding-, onder d'r kin bleve zilte. As 'n pijl uit 'n boog schote d'r hande daerna weer omhôôg, zôôver azze ze mor konne.

'k Had hêel aarg goed op staon lette en 'k aopte aalles drek goed nae. Nou je bêene nog eve en dan gao me 't is perbeere. As twêê trekpoppe stinge ze voor me te wiebele. Aallebaai op êên bêên en d'r voet die ze naer buitene hadde gedraaid, trokke ze op tot an d'r knie. Toe gong 't bêên med 'n zwaai opzij, zôô wijd as 't mor kon en med 'n klap naer binnene, sting 't inêens weer naest 't aandere.

Dobbertie

Gaauw dee 'k 't hêele pergrammao nae en toe kwam 't grôôte mement. Ze bonge 'n waarplijn van de reddingsboei om me middel, dà 's van dà naore, harde, stugge, bruine touw, van hennep of sisal. M'n vaoder moedigde me aan en zee: "Kom op, lae je nie kiste. Zet 'rn op witte muize!" Trillend van de zenuwe stong 'k op m'n dunne blôôte pôtjies. Zonder dà 'k t'r aarg in had, gaf tie me 'n schop onder m'n gat en een douwchie. Med 'n plons viel 'k in 't waoter. Van de schrik wis 'k mendaol nie meer wà 'k mos doen. 'k Was op slag vergete hoe of 't mos. 'k Doch dà 'k nooit meer bove zou komme.

M'n vaoder trok an 't touw en daer dreef 'k weer. Mè z'n driechies deeje ze aalles nog is uitgebraaid voor. Onderwijl kree 'k slokke waoter naer binnene.

Iedere keer à 'k zonk hees m'n vaoder me weer naer bovene. "Je lijkt net 'n dobbertie", lachte ze me uit.

'k Dee m'n uiterste best en nae 'n hortie luktende 't al aerdig. 't Zel wel gewist zijn dat 't temet schofttijd was, of t'n teer drôôg genogt, mor aaindelijk moch ik weer op 't drôôge komme. "Je hê goed je best gedaen jochie, maarge doe me 't nog is", beloofde ze. En zôô is 't gegaon. 't Was 'n harde leerschool. Deur m'n deurzettingsvermoge hà 'k 't gaauw onder de knie en zôôdoende denk 'k nog aaltijd mè veul plezier aa m'n eerste zwemlessie trug.

Huib Kraaijeveld.